

бждѣше сѣмы дѣжны да прѣдѣждамы; но Той тѣй знае сичко; за Него нѣма ни прѣминѣло ни бждѣше: ѱ Него сичко е настоѣще, зашто е Той вѣченъ. Чѣдно е за мене Твоего вѣдѣніе, Боже, високо и непостижимо!

Намъ, слѣшатели, и не е нѣжно напѣлно да го раздѣлѣмъ. Доволно е за насъ да знаимъ и да помнимъ, че Богъ е дѣхъ, който сичко види, сичко знае, ввредъ присѣтѣвѣва, вѣчно сѣществѣва. Богъ е дѣхъ; нека мѣ са покланѣмы не само тѣломъ, но и дѣхомъ; нека Го славимъ не само съ дѣмы но и съ мысли. Само поклони безъ дѣхъ, само дѣмы безъ мысли не достигватъ до Бога: тѣ сѣ кимвалъ звѣнѣщъ и мѣдъ звѣщаща. Богъ е всевѣдѣщъ: сичкытѣ наши мысли и дѣмы, желаніѣ и постѣпки тѣй Мѣ сѣ извѣстны, като че сѣ записаны въ книга. Ты си рекълъ или помыслилъ зло, Богъ е тѣй вече извѣстно. Ты си сторилъ или пожелалъ зло, Богъ и тѣй знае, и не го забравѣ вѣчно, забравѣ го само тогазъ, когато ты са раскѣшъ, когато ты сѣсѣ сѣлы го изгладилъ отъ Божіѣта книга. Какъ подиръ тѣй, слѣшатели, нѣй трѣба да сѣмы припазливы, когато Богъ знае и помни сичко, каквото нѣй кажемъ, помыслимъ, пожелѣемъ и сторимъ; но въ сѣ-